

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci **žalobce: M. G. M. L., proti žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.10.2011, č.j.: OAM-299/LE- LE05-NV-20011,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13.10.2011, jimž mu nebyl povolen vstup na území České republiky dle § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel žalovaný správní orgán ze zjištění, že žalobce učinil dne 11.10.2011 prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště Ruzyně. Žalovaný, vycházející z ust. § 73 odst. 4 zákona č. 325/1995 Sb., shledal, že vstup žalobce na území ČR není možný dle ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona z důvodu možného ohrožení veřejného pořádku, neboť žalobce nedisponuje žádným vízem či

povolením k pobytu na území ČR, přičemž absence platného povolení k pobytu či víza může být i dle judikatury Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 2 As 14/2009) důvodem k vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu. Uvedený soud vyslovil, že jestliže správní orgán dojde k závěru, že by cizinec po vstupu na území ČR pokračoval do dalších zemí schengenského prostoru, je úvaha o nebezpečnosti pro veřejný pořádek důvodná. Žalovaný uvedl, že žalobce přicestoval do ČR jako tranzitní cestující s tím, že měl pokračovat do Skopje. Tuto cestu však nenastoupil, obešel vízovou povinnost a řízení o mezinárodní ochraně zneužil pro to, aby mohl vstoupit na území ČR a následně pak pokračovat do jiné země schengenského prostoru. Toto jednání zakládá důvodnou domněnku, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v ČR i v rámci států EU. Žalovaný posoudil, že žalobce není zranitelnou osobou dle § 73 odst. 7 zákona o azylu a že jsou dány důvody pro nepovolení jeho vstupu na území dle § 73 odst. 7 zákona o azylu.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce namítal porušení ustanovení § 3, § 68 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu spočívající v tom, že správní orgán nezjistil skutkový stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nepřihlédl ke konkrétním okolnostem případu. Dále porušil § 2 odst. 1 a 4 správního řádu, neboť překročil meze správního uvážení, přijaté opatření neodpovídá okolnostem daného případu a porušil také ustanovení § 73 odst. 4 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. tím, že chybně aplikoval toto ustanovení.

Porušení uvedených právních předpisů žalobce dovozoval z nesprávné úvahy žalovaného o možném narušení veřejného pořádku žalobcem, založené toliko na domněnce, že se žalobce snaží zneužít azylovou proceduru a že by z území ČR vycestoval do dalších zemí schengenského prostoru. Namítl, že jde toliko o generální prevenční opatření, neboť z chování žalobce nelze dospět k závěru, že se pokusí zneužít azylovou proceduru a že tedy může dojít k ohrožení veřejného pořádku. Tuto svou námitku podpořil citací ustanovení Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES kap.VI čl. 26 odst. 2 o mezích přijetí opatření z důvodu veřejného pořádku. Žalobce zdůraznil, že pobyt v přijímacím středisku je považován za zbavení osobní svobody i Evropským soudem pro lidská práva a spadá tak pod čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K problematice osvobození osobní svobody se Evropský soud pro lidská práva vyjádřil v rozhodnutí Saadi v. The United Kingdom tak, že vyslovil: „... aby detence nemohla být označena jako svévolná, musí být taková detence provedena v dobré víře, musí být úzce spojena s účelem prevence nezákonného postupu, místo a podmínky detence mají být vyhovující, zohledňující, že opatření je uplatňováno nikoliv vůči jedincům, kteří spáchali nějaký trestný čin, nýbrž vůči cizincům, kteří v obavě o život uprchli ze své vlastní země“. K tomu žalobce uvedl, že prostory přijímacího střediska letiště Ruzyně jsou opatřeny mřížemi, cizincům jsou zde znemožněny vycházky či opuštění střediska, nemají přístup k informacím z vnějšího světa. Tyto podmínky nemohou být považovány za vyhovující. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek žalobce. Uvedl, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, neboť žalobce jako tranzitní cestující nedisponoval potřebným vízem či povolením k pobytu a napadené rozhodnutí obsahuje podrobné odůvodnění úvah správního orgánu. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 14/2009 s tím, že se nedomnívá, že by při svém postupu porušil žalobcem namítané právní předpisy. Navíc podotkl, že v nejbližší době bude žalobci umožněn vstup na území, a to s ohledem na stav řízení o mezinárodní ochraně, neboť

správnímu orgánu se ve lhůtě 4 týdnů ode dne prohlášení o mezinárodní ochraně nepodaří o této žádosti rozhodnout.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb. ministerstvo o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vydá rozhodnutí nejpozději do 4 týdnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Nerozhodne-li ministerstvo v uvedené lhůtě, umožní cizinci vstup na území bez rozhodnutí a dopraví jej do azylového zařízení na území. Do pěti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem ministerstvo rozhodne, zda cizinci povolí vstup na území. Vstup na území nepovolí cizinci, u něhož se lze důvodně domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu, veřejné zdraví či veřejný pořádek.

Podle čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.

Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.

Posouzení žalobní námitky nesprávného zjištění skutkového stavu věci a právní aplikace ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu souvisí s tím, zda správní orgán učinil náležité uvážení o důvodné domněnce, že by žalobce v důsledku svého chování mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, případně i ostatních států EU..

Výkladem pojmu „veřejný pořádek“ se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. 2 A s 78/2006 . Ostatně na to odkazuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 14/2009, jehož výkladu se dovolává žalovaný i v této věci. Protože dle judikatury Nejvyššího správního soudu *lze za porušení veřejného pořádku označit jak pouhé nemorální jednání napadající ovšem sám účel zákona, při jehož aplikaci je tato otázka kladena, tak například spáchání závažného trestného činu, který je tomuto účelu vzdálen*“ je ve vztahu k výkladu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu j nutné při hledání odpovědi na otázku, jestli cizinec může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, zvažovat, zda je tato osoba, resp. její jednání, obecně nebezpečné pro společnost, a dále, zda narušuje zájmy chráněné zákonem o azylu. Úvaha vedoucí k závěru o naplnění kritéria potenciální „nebezpečnosti pro veřejný pořádek“ však musí být podložena relevantními skutečnostmi, neboť zákonodárce vyžaduje *důvodnou* domněnku. Takové relevantní skutečnosti, které jsou podepřeny skutkovými zjištěními a jsou logicky posuzovány, pak determinují správní úvahu pohybující se v mezích zákona

Dle Nejvyššího správního soudu předně neexistence právního titulu, na základě něhož je cizinec oprávněn ke vstupu na území ČR (platné povolení pobytu či vízum) může být důvodem k rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ČR. V dané věci žalovaný k tomuto *možnému důvodu* připojil odůvodnění své domněnky o tom, že by žalobce mohl ohrozit veřejný pořádek jak v rámci ČR tak i v rámci ostatních států EU vyplývající z konkrétního, individuálního chování žalobce při přicestování na území ČR. Z podkladů správního řízení vyplývá, že šetřením IPC Praha Ruzyně i z výpovědi žalobce učiněné

při pohovoru dne 17.10.2011 bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do ČR dne 11.10.2011 linkou SU 141 z Moskvy a dále měl pokračovat téhož dne linkou OK 846 do Skopje. Žalobce zároveň vypověděl, že měl na Kubě nikoliv politické, ale hospodářské problémy, že si neoficiálně zajistil cestu do Ruska i vycestování z této země bez výjezdní doložky, že se rozhodl odjet do Evropy, nikoliv do USA, neboť USA ho nikdy nezajímaly. Jestliže tedy na základě těchto podkladů žalovaný usoudil, že žalobce byl tranzitním cestujícím, který nepokračoval ve své cestě do Skopje, nýbrž se chtěl zdržovat na území států EU a až v případě jeho kontroly učinil prohlášení o azylu, pak k důvodu, jímž je nedostatek platného povolení k pobytu ještě přistupuje důvodná domněnka, že prioritou žalobce nebylo hledání mezinárodní ochrany právě na území ČR, nýbrž pohyb a ekonomický zájem na území států EU, což odpovídá i obsahu výpovědi žalobce. Správní úvaha žalovaného, že žalobce hodlal využít azylové procedury a že je dáno možné nebezpečí pro narušení veřejného pořádku v rámci Evropské unie spočívající v neoprávněném pobývání a pohybu žalobce na území členských států EU, je proto vyústěním logického usuzování a hodnocení skutkového stavu věci. Žalobce v podané žalobě kromě námitky nedostatečně zjištěného stavu věci neuvedl ani důkazně nenabídl prokazování určitých skutečností a událostí, které by měly vyvrátit domněnku žalobce o možném nebezpečí porušení veřejného pořádku žalobcem a které by podpořily vstup a setrvání žalobce právě na území ČR. Soud proto nepřijal za důvodnou námitku žalobce, že by opatření, kterým je nepovolení vstupu žalobce na území a s tím spojené omezení osobní svobody, nebylo v souladu se zásadami vyslovenými ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES. Toto opatření je v souladu se zásadou přiměřenosti, neboť na území nelze povolit vstup osobě bez platného oprávnění ke vstupu, byly zjišťovány skutečnosti, pro něž se žalobce vstupu domáhal, bylo mu umožněno prohlášení o mezinárodní ochraně a ve vyjádření žalovaného k žalobě bylo uvedeno, že jde o dočasné omezení do doby, než bude žalobci z důvodu řízení o mezinárodní ochraně umožněn vstup na území. Okolnosti přicestování žalobce na území ČR pak zakládaly domněnku možného nebezpečí ohrožení veřejného pořádku tak, jak toto ohrožení upravuje vnitrostátní právo pod doporučujícím charakterem uvedené směrnice, a toto platné právo je pro rozhodování správních orgánů závazné.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp. zn. 2 As 14/2009 vyložil, že vzhledem k taxativnímu výčtu důvodů v ustanovení § 73, pro které ministerstvo cizinci vstup na území nepovolí, je jediným vhodným důvodem, pod něhož lze podřadit neexistenci právního titulu ke vstupu na území, právě veřejný pořádek. Tento soud také vyvodil, že z dikce předmětného ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) vyplývá, že se zde nevyžaduje konkrétní stupeň nebezpečnosti jako např. u ust. § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, *závažným způsobem* narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky. Pro uvážení o naplnění nebezpečnosti tedy není třeba přísnějších měřítek. Existuje-li možnost, že by po rozhodnutí, kterým by byl cizinci povolen vstup na území České republiky, cizinec postupoval do dalších zemí schengenského prostoru, jedná se o rozhodnutí v mezích správního uvážení ve smyslu ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu. U žalobce byla tato možnost vzhledem k jeho cílům i dosavadnímu jednání náležitě zjištěna a posouzena.

Jestliže žalobci nebyl povolen vstup na území ČR v souladu se zákonem a v souladu s důvody ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona, pak je i nedůvodná námitka nepřiměřené a

nezbytné detence jeho osoby v přijímacím středisku na letišti Ruzyně. Vzhledem k tomu, že v průběhu setrvání žalobce v přijímacím středisku Praha-Ruzyně probíhalo řízení o mezinárodní ochraně od jeho zahájení dne 11.10.2011, uvedené opatření nezbytně provázelo zahájené řízení a nakládání se žalobcem jako s cizincem, u něhož nebylo zjištěno, že by měl statut uprchlíka, měl tedy statut cizince, který vstoupil na území ČR neoprávněně. S uvedeným omezením osobní svobody je pak spojen odpovídající režim, který logicky ve spojení s rozhodnutím o nepovolení vstupu na území neumožňuje zajištění vycházek a opuštění přijímacího střediska. Podmínky „zadržování“ cizince v uvedeném smyslu a účelu detence pak nelze považovat za nevyhovující.

Z uvedených důvodů Městský soud v Praze shledal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto podanou žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Soud v dané věci rozhodl bez ústního jednání v souladu s ustanovením § 51 s.ř.s., když účastníci řízení souhlasili s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

Výrok o nákladech řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný a soud mu proto nepřiznal náhradu nákladů řízení. Tyto náklady mu ostatně v řízení před soudem ani nevznikly, neboť žalobce byl zastoupen opatrovníkem na základě ustanovení soudem, jemuž byla v tomto řízení usnesením soudu přiznána odměna.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

V Praze dne 24.listopadu 2011

JUDr. Naděžda Řeháková v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
I.Voděhnalová